

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Z. S.**, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě-Přívoze, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2010 č.j. 2160-2/2010-140100-21, ve věci pokuty za správní delikt,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2010 č.j. 2160-2/2010-140100-21, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Mošnov ze dne 12.2.2010 č.j. 1746/2010-046300-021, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt, a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.

V žalobě žalobce uvedl, že ze strany správních orgánů byla porušena zásada materiální pravdy (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění – dále jen správní řád), neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce rovněž

poukázal na ust. § 50 a násl. správního řádu s tím, že v řízení, v němž jde o uložení povinnosti, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle žalobce nebyl v posuzované věci proveden důkaz objektivním nezávislým znaleckým posudkem, ale toliko dílčí zkouškou celně technické laboratoře (dále jen CTL), tedy subjektem, o jehož nepodjatosti a objektivitě lze mít důvodné pochybnosti. Žalobce v této souvislosti poukázal na ust. § 56 věty první správního řádu, podle kterého, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Podle žalobce měl být v posuzované věci ustanoven znalec, neboť zásada hospodárnosti, resp. procesní ekonomie (ust. § 6 odst. 2 správního řádu) nemůže být nadřazena zásadě materiální pravdy, když podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) respektování zásady ekonomie řízení v žádném případě nesmí jít k újmě účastníka řízení a správní orgán musí vždy s ohledem na zásadu materiální pravdy postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dále namítl, že ve výrokové části druhoinstančního rozhodnutí není dostatečně, určitě a srozumitelně popsán skutkový stav, když není popsáno delikt ní jednání, což činí výrok neurčitý a neplatný.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že si opatřil odborné posouzení zboží dožadáním u jiného správního orgánu – CTL, neboť ust. § 56 správního řádu preferuje opatřování důkazů u správních orgánů a teprve, není-li to možné, ustanovuje se znalec. Názor žalobce o nutnosti prioritně ustanovit znalce je mylný. Žalobce měl možnost v řízení uplatňovat námitky i ve vztahu k odbornému posouzení způsobilosti ke kouření CTL, když byl s předstihem vyrozuměn o tomto úkonu, o možnosti účastnit se odběru vzorků a mohl se vyjádřit k vypracovanému posudku. Žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nenamítal provedení tohoto důkazu a ani nenavrhl provedení znaleckého posudku. Nepředložil ani svůj znalecký posudek, i když tuto možnost nepochybně měl. Žalovaný nemá pochybnosti o důkazu zkouškou provedenou CTL a ani žalobce konkrétní důvodné pochybnosti nesdělil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že u žalobce byla provedena dne 29.10.2009 kontrola značení tabákových výrobků ve smyslu ust. § 115 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen ZSD), a to v prodejně potravin X. Kontrolou byly zjištěny neznačené tabákové výrobky, a to tabák X- 23 ks, hmotnost 150 g/ks, tj. 3,450 kg celkem. Přípisem ze dne 5.11.2009 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 135b odst. 1 písm. g) ZSD. Dne 4.12.2009 byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 12.2.2009 pod č.j. 1746/2010-046300-21 bylo vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce jako fyzická osoba – podnikatel uznán vinným správním deliktem podle ust. § 135b odst. 1 písm. g) ZSD, jehož se dopustil tím, že neoprávněně skladoval na daňovém území České republiky v prostorách provozovny (prodejna

potravin X) nezačtené tabákové výrobky značky X, množství 3,450 g ve 23 baleních po 150 gramech, za což mu byla uložena sankce – pokuta ve výši 51.000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V odvolacím řízení uložil odvolací orgán správnímu orgánu I. stupně provést odběr vzorků předmětného tabáku a zaslat je k provedení zkoušky způsobilosti ke kouření CTL. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzooměn o provedení odběru vzorků a byla mu dána možnost se tohoto úkonu zúčastnit. Této možnosti žalobce nevyužil. CTL provedla zkoušku odebraného vzorku, která spočívala v makroskopickém posouzení vzorku, identifikaci neznámé látky, pokusu o kouření v lulce, pokusu o přípravu a kouření cigarety a v senzorickém posuzování s tím, že vzorek naplněný do cigaretové dutinky pomocí pístové plničky dutinek bylo možno kouřit. Následně byla žalobci dána možnost seznámit se s výsledkem zkoušky, které rovněž nevyužil. Na základě doplněného dokazování vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 135b odst. 1 písm. g) ZSD se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá nezačtené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Žalobce především namítal porušení zásady materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu a porušení povinností správních orgánů vztahujících se k sankčnímu správnímu řízení, v němž důkazní břemeno spočívá zcela na straně správního orgánu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Námitku pak konkretizoval tak, že za zásadní nedostatek považuje neprovedení důkazu znaleckým posudkem. Tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. K otázce přibrání znalce do správního řízení se rozsáhle vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 12.5.2010 č.j. 1 Afs 71/2009-113, v němž uvedl, že: *„Znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu (srov. § 56 správního řádu).“* NSS dále uvedl, že je nezbytné vycházet z předpokladu, že úřední osoby mají dostatečné odborné znalosti, aby mohly samy posoudit odborné otázky vyskytující se ve správních řízeních. Posouzení otázky, zda dojde při přerušení tahu k uhasnutí cigarety vytvořené z předmětných tabákových výrobků, nevyžaduje žádné odborné znalosti. K objasnění této skutečnosti není třeba ustanovovat znalce, neboť dostatečně spolehlivé závěry lze učinit prostřednictvím zkoušky kouření tabákového výrobku v cigaretové dutince. Obdobná situace nastala v posuzované věci, kdy odebrané vzorky tabáku byly podrobeny zkoušce provedené CTL. Rovněž nelze zobecnit, že by závěry znaleckého posudku měly vyšší důkazní sílu než zkouška kouření tabákového výrobku v dutince. Již citovaný NSS v uvedeném rozsudku dále uvedl: *„Zkouška kouřením tabákového výrobku v cigaretové dutince má podobu důkazu ohledáním (§ 38 správního řádu z roku 1967, § 54 správního řádu z roku 2004). Tato zkouška umožňuje zjistit, zda konečný spotřebitel je schopen naplnit cigaretovou dutinku tabákovým výrobkem bez náročnější manipulace, zapálit ho a*

vdechovat vznikající kouř. Vypovídá rovněž o tom, zda tabákový výrobek plynule doutná i při přerušení tahu. Provedením uvedené zkoušky lze odstranit rozpor v odborných posudcích, pokud se týkají faktické možnosti užít tabák ke kouření. Zjištění těchto skutečností je nezbytné pro přijetí závěru, že se jedná o tabák ke kouření ve smyslu § 101 odst. 3 písm. c) ZSD“. V posuzované věci krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se od uvedené judikatury odchýlil. Ani v případě žalobce totiž nenastaly žádné důvody, které by zpochybňovaly výsledky provedené zkoušky CTL ani žádné důvody, které by vyžadovaly posouzení vzorků v takové míře, aby toho byl schopen pouze znalec na základě svých zvláštních odborných znalostí. Ostatně ani žalobce žádnou takovou skutečnost v podané žalobě netvrdil. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů naplnily zásadu materiální pravdy a zjistily skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

V další žalobní námitce žalobce namítl neurčitost výrokové části napadeného (tj. druhoinstančního) rozhodnutí, v němž není dostatečně, určitě a srozumitelně popsán skutkový stav, tedy jednání, které je žalobci konkrétně kladeno za vinu. Ani tuto žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Napadené rozhodnutí žalovaného ve svém výroku změnilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak pouze ve výroku týkajícím se výše uložené sankce, která byla změněna z 51.000 Kč na 50.000 Kč. V ostatním zůstalo napadené rozhodnutí nezměněno, tj. bylo žalovaným potvrzeno v podobě, která je obsažena ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí žalovaného tak zcela odpovídá ust. § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 správního řádu, podle nichž odvolací orgán, jestliže dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, toto rozhodnutí nebo jeho část změní a jestliže je změni jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Ve výroku druhostupňového rozhodnutí pak je výslovně formulována pouze změna prvostupňového rozhodnutí a ke zbývajícím nezměněným částem se pouze uvádí, že tato se v uvedeném rozsahu potvrzuje. V posuzované věci tedy žalovaný ve výroku rozhodnutí formuloval pouze provedenou změnu a zbylá část prvostupňového rozhodnutí, která zůstala rozhodnutím žalovaného nedotčena („byla potvrzena“) logicky obsahem výroku druhostupňového rozhodnutí není. Pro úplnost krajský soud dodává, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednání, které je žalobci konkrétně kladeno za vinu, tzv. skutková věta deliktního jednání vyjádřena zcela jednoznačně a určitě takovým způsobem, že skutek nemůže být zaměněn s jiným. Jediným nedostatkem, který by bylo možno správnímu orgánu I. stupně vytknout, je neuvedení časového údaje, k němuž se deliktní jednání žalobce vztahuje. Tento nedostatek však není důvodem pro vyslovení nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, resp. rozhodnutí žalovaného, neboť vymezení protiprávního jednání žalobce je dostatečně seznatelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, když se časově váže k datu 29.10.2009, kdy byla provedena kontrola značení tabákových výrobků v provozovně žalobce (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.5.1998 č.j. 6 A 168/95-15).

Jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. dubna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu